

Пути Геркулес. Книга 2

КУПИТИ

Про книгу

Алексіс Герт не звикла програвати. Однак вона мусить скоритися фатуму. Тепер дівчина навіки пов'язана шлюбом з темними спадкоємцями Підземного світу - Августом і Хароном. Вони намагаються, спокусивши її, перетворити на безвольну бранку. Та Алексіс прагне помсти, тож разом зі своїми наставниками Ахіллесом і Патроком приєднується до Загону Смерті.

Чоловіки, схоже, не до кінця усвідомлюють, наскільки нищівні здібності Алексіс. Силу богині неможливо обмежити путами.

Тож час відплати настав.

За Спарту!

Та, що вижила

Алексіс; Крит, травень 2100р.

— Не обійшлося без людських жертв? — тихо запитує Персефона, щойно Аїд переступає через поріг, стукаючи залитими багряною кров'ю чоботами.

Засміявшись, чоловік цілує дружину в чоло:

— Місію виконано.

Навіть після кількох тижнів спільного проживання з батьками мене досі бентежать їхні розмови.

У титанів чорна кров.

Батько так і не відповідає на запитання матері.

Я повільно відступаю від розлогого палацу дому Аїда.

Стародавня мармурова споруда підноситься на вершині пагорба на острові Крит, оточена безкрайнім Егейським морем. Відкидаючи помаранчеві промені на поверхню води, на заході котиться донизу втомлене за день сонце.

Повітря вібрує від гудіння комах.

— Люба, ти не повинна цього робити, — шепоче Персефона, біля якої непорушно стоїть Чарлі. Гідра, дракон-захисниця, що сидить на плечі жінки, видає тужливий крик, дихаючи вогнем.

У сутінках полум'я здається майже сліпучим.

Мати ще сильніше насуплюється.

Різкий дзвін відлунює в моєму черепі, коли схиляю голову, щоб краще її бачити.

Тільки братові відомо те, що я сліпа на ліве око та глуха на ліве вухо. Жорстоке дитинство залишило на мені свої сліди.

Викувало мене, зробивши тою, ким я зараз є.

Симфонія благальних голосів без упину гримить у моїй голові — усі вони померли через мене.

Алексіс, ти не зла людина.

Моє справжнє ім'я — Геркулес.

Ні, ти — чудовисько.

Зціплюю зуби.

Це неправда.

Звісно, що правда.

Мені знадобилося лише двадцять років, щоб збожеволіти.

Помічаю, як Персефона до побіління пальців стискає руку Чарлі; їхні тоги розвіваються від весняного бризу.

Уздовж берега, немов змії, повзають химерні тіні.

Зовсім скоро над землею запанує ніч.

Н асилу усміхнувшись, я завертаю рукав свого плаща й прикладаю долоню до напису «Ч+А», недбало витатуйованого на моєму передпліччі. Два витончені золоті зап'ястники, подарунок матері, ховають мої старі шрами; час від часу один з них дзеленчить, ударившись об шлюбний браслет.

Чарлі — довгов'язий і рідний до болю — урочисто киває мені, з ніжністю у жовтих очах торкаючись свого татування.

Під складками моєї тренувальної тоги ворушиться Нікс, обіймаючи мене за стан міцніше, ніж зазвичай. Пухнастик-молодший, який сидить коло моїх ніг, тихенько скиглить, теж відчуваючи щем у грудях, спричинений нашим зв'язком.

У мене спиною ходить мороз.

Кожна клітина мого тіла вимагає, щоб я обійняла брата. У ідеальному світі ми б ніколи не розлучилися. У ідеальному світі я була б людиною.

Але це не так.

У Спарти свої закони.

Боже, будь ласка, врятуй мою душу.

Полум'я смолоскипів, які охороняють вхід до палацу, відкидає чудернацькі відблиски на наші обличчя — матері, дочки та новоприйнятого сина.

Мене вже надто пізно рятувати.

— Я знаю, як ти відчуваєшся. — Голос Персефони луною проноситься наді мною, її босі пальці ніг впиваються в короткі травинки, що визирають з-під каміння на просторому подвір'ї. — Твої страх і лють лишають гіркий осад на землі. Я відчуваю смак твоїх... імпульсів.

Мама занадто добра.

Вона не хоче соромити мене у присутності Чарлі, однак паніку на її лиці важко не помітити.

Жінка чує ревіння мого божевілля; відає, що моя вбивча кров закипає, повільно розчиняючи в собі ясність думок.

Мимоволі виображую собі отця Джона з повними жаху очима, який бризкає мені в обличчя святою водою, шепочучи:

«Ти одержима... Ти одна з них. Гидота».

Мовчки киваю йому на знак згоди.

— Алексіс, отямся. — Слова Персефони вібрують від сили.

Здригнувшись, повертаюся до реальності.

Отець Джон проповідує десь у Монтані.

Я ж важко дихаю на Криті.

Блаженні та прокляті живуть під одним небом.

— Алексіс, будь ласка. — Світлі кучері дружини Аїда злегка піднімаються під золотим лавровим вінком, коли вона вивільняє власні сили, успадковані нею від батька - жахливого темного створіння, яке, згідно із чутками, має владу над рослинами.

За вдачею Персефона напрочуд ніжна й турботлива, але її здібності страхітливі.

Для прикладу, цієї миті я втрачаю глузд, а вона відчуває, як це відбувається. За останні кілька місяців життя на Криті — уникання Диявола та Втілення Зла (моїх чоловіків) і намагання відшукати хоча б крихту спокою (досі в пошуку) — мені стало відомо, що більшість помилково вважає цей острів володінням дому Аїда.

Насправді ж Крит належить Персефоні.

Їхній шлюбний зв'язок спотворив її сили, перетворив у щось темне.

Зануривши їх глибоко в кам'янистий ґрунт, вона заволоділа землею й тепер відчуває кожну людину, тварину й рослину на острові.

Що довше хтось перебуває тут, то чіткіше Персефона бачить їх наскрізь. Її неможливо обдурити.

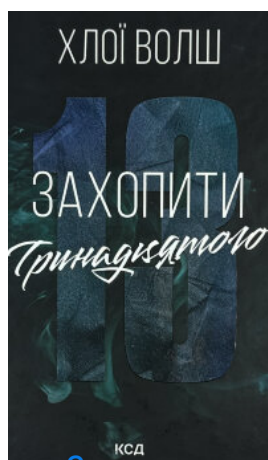
Ось чому на Криті живуть лише мої батьки.

Ніхто зі спартанців не відвідує його. Ніколи.

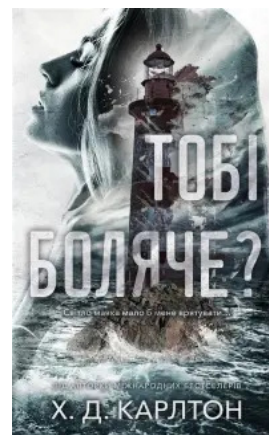
Рекомендована література

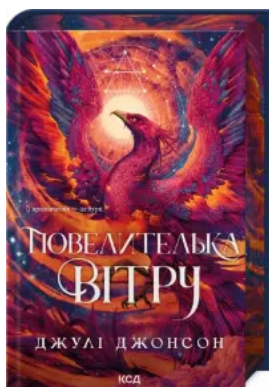
Залізне полум'я

Захопити
Тринадцятого

Тобі боляче?

Повелителька вітру.
Книга 1

Перейти до категорії
Фентезі

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ